

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 190/2025
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 3. listopadu 2025

ŽADATEL:

Vážený

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 25. 10. 2025, Vám v příloze zasílám v anonymizované podobě rozhodnutí Okresního soudu v České Lípě č.j. 34 C 126/2013 – 83.

příloha: 1x

S pozdravem

Mgr. Roman Kot'átko v. r.
předseda soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Zuzana Koppanová.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Evy Červenkové a přísedících Bohumily Chotové a Mgr. Ferdinanda Maráka ve věci žalobce [redacted] zast. JUDr. Radkem Kellerem, advokátem, se sídlem AK Jaselská 23, Brno, proti žalované [redacted]
o zaplacení částky 1.751,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1.682,-Kč a částku 69,-Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05% p.a. z částky 1.751,-Kč od 11.4.2013 do zaplacení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 10.400,20 Kč, a to k rukám JUDr. Radka Kellera, advokáta se sídlem AK Brno, Jaselská 23.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal po žalované zaplacení částky ve výši 1.682,- Kč a částky ve výši 69,- Kč s následujícím odůvodněním. Dne [redacted] byl [redacted] jmenován soudcem a téhož dne přidělen k výkonu funkce k [redacted]. Od 1.1.2013 žalobci náleží dle platového opatření plat ve výši 84.900,- Kč měsíčně hrubého a paušální náhrada výdajů ve výši 3.500,- Kč měsíčně. V měsíci březnu 2013 byl žalovanému vyplacen plat ve výši 83.218,- Kč hrubého, tj. o částku 1.682,- Kč nižší a paušální náhrada výdajů ve výši 3.431,- Kč, tj. o částku 69,- Kč nižší, což žalovaná zdůvodnila tím, že v měsíci březnu 2013 měl 3,33 hodin, resp. 3 hodiny a 21 minut neomluvené absence na pracovišti. Žalobce takový postup považuje za nezákonný, neboť funkci soudce v měsíci březnu 2013 vykonával řádně a funkci soudce nelze omezovat na dobu, kdy je soudce přítomen na pracovišti. Má za to, že žalovaná mu mohla pouze udělit výtku dle § 88a zákona č. 6/2002 Sb. nebo na něj mohla podat kárnou žalobu. Dále odkázal na ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 236/1995 Sb.,

který stanoví případy, ve kterých soudci nenáleží plat a upozornil, že u něj v březnu 2013 žádný případ v tomto ustanovení uvedený nenastal.

Žalovaná navrhla žalobu jako zcela nedůvodnou zamítnout. Uvedla, že v rozporu s právními předpisy bylo naopak chování žalobce v březnu 2013. Žalobci nebyla příslušná část platu a paušální náhrady výdajů ani sražena ani odňata. Žalobce neomluveně zameškal 3 hodiny a 21 minut nárok na plat a na paušální náhradu mu za tuto dobu tedy nevznikl, a proto mu byla předsedkyní soudu stanovena výše platu a výše paušální náhrady s přihlédnutím k neodpracovaným hodinám. Upozornila, že žalovaná má povinnost řádně nakládat s finančními prostředky a není tedy možné, aby vyplatila soudci plat i za dobu neomluvené absence.

Soud na základě shodných tvrzení účastníků a provedeného dokazování zjistil, že žalobce je od 1.7.1998 soudcem [REDAKCE]. S účinností od 1.1.2013 byl platovým opatřením předsedkyně [REDAKCE] ze dne 22.1.2013 žalobci určen plat ve výši 84.900,--Kč měsíčně a víceúčelová paušální náhrada výdajů ve výši 3.500,--Kč měsíčně. Za měsíc březen 2013 byl žalobci určen plat ve výši 83.218,--Kč hrubého a paušální náhrada výdajů 3.431,--Kč hrubého, a to na základě pokynu předsedkyně soudu. Proti žalobci nebyla a není podána kárná žaloba. Za měsíc březen 2013 žalobce skončil ve [REDAKCE] bez přepočtu. Rozvržení pracovní doby u [REDAKCE] je v pracovním řádu určeno jako pružné se základním úsekem od 9,00 hod. do 11,00 hod. s tím, že zaměstnanec může odpracovat denně maximálně 12 hodin a to v rozsahu volitelného úseku od 6,00 hod. do 21,00 hod. Žalobce má za měsíc březen 2013 evidovanou absenci na pracovišti v rozsahu 3,33 hod., tj. 3 hodiny a 21 minut. Výplatní termín u [REDAKCE] je 10. den kalendářního měsíce, následujícího po měsíci, ve kterém vznikl nárok na plat. Dne 14.6.2013 byla žalobci předsedkyní [REDAKCE] pod sp. zn. [REDAKCE] udělena výtka dle § 88a zákona č. 6/2002 Sb. jednak za neomluvenou absenci v délce 3 hod. a 21 min. v měsíci březnu 2013 a jednak za následné neplnění pokynů ohledně evidence pracovní doby od 25.4.2013 dosud. Žalobce tuto výtku převzal osobně dne 14.6.2013 a reagoval na ni nesouhlasným vyjádřením ze dne 10.7.2013 ve znění dodatku ze dne 25.9.2013. Žalovaná vyzývala žalobce k čerpání náhradního volna za neodpracované hodiny nebo k napravení těchto hodin v dalším období.

Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Pracovní vztah soudce se řídí především zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění (dále jen „zák. o soudech a soudcích“) a zvláštními předpisy, zejména zákonem o platu. Nestanoví-li tyto právní předpisy jinak, použijí se na pracovní vztah soudce přiměřeně ustanovení zákoníku práce a jiných pracovněprávních předpisů (§ 84 odst. 4 zák. o soudech a soudcích). Použít zákoník práce lze tedy až poté, co nelze aplikovat žádné ustanovení zák. o soudech a soudcích či žádné ustanovení zvláštních předpisů, kterým je zejména zákon č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu (dále jen „zákon o platu“). Podle § 34 odst. 1, odst. 7 zákona o platu náleží soudci plat ode dne, v němž splnil zákonné podmínky pro výkon funkce do dne ukončení pracovního vztahu. V této věci byly zásadní dvě otázky. A to jednak, zda soudce má či nemá povinnost dodržovat pracovní dobu a jednak, jaký postup lze vůči soudci uplatnit v případě, že pracovní dobu nedodržuje, resp. zda lze soudci upravit výši platu s přihlédnutím k neodpracovaným hodinám. Ustanovení § 84 odst. 2 zák. o soudech a soudcích výslovně stanoví, že rozvržení pracovní doby, popřípadě pružnou pracovní dobu a její formu v pracovním řádu stanoví předseda soudu pro soudce tak, aby byl u soudu zajištěn řádný výkon soudnictví. Toto ustanovení tedy dává předsedovi soudu nejen právo, ale dokonce povinnost rozvrhnout pracovní dobu u soudu tak, aby byl zajištěn řádný výkon soudnictví. Vzhledem k tomuto ustanovení a v návaznosti

na § 29 odst. 1 zákona o platu, který stanoví výši platu soudce i s přihlédnutím k případné práci přesčas, je nepochybné, že i pro soudce je stanovena pracovní doba, kterou musí dodržovat (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 612/2006). Nerespektování pracovní doby je porušením povinností soudce. Postup, který může následovat vůči soudci, který poruší své povinnosti, je upraven již v samotném zák. o sodech a soudcích, konkrétně v ustanoveních o kárné odpovědnosti (§ 86 a násl. zák. o sodech a soudcích) a v ustanovení § 88a zák. o sodech a soudcích, nelze tedy ve smyslu § 84 odst. 4 zák. o sodech a soudcích postupovat podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Žalovaná mohla žalobci, který nedodržel pracovní dobu stanovenou v pracovním řádu soudu, udělit ústní či písemnou výtku dle § 88a zák. o sodech a soudcích (což mimochodem dne 14.6.2013 skutečně učinila) nebo v případě, že takové jednání žalobce považuje za natolik závažné, že narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování, podat na žalobce kárnou žalobu. Ovšem nemohla dát pokyn k účtárně k nevyplacení části platu soudce a části paušální náhrady výdajů soudce, neboť zák. o sodech a soudcích ani zákon o platu takovou možnost v případě porušení povinností soudce nepřipouští. Zákon o platu navíc výslovně v ustanovení § 34 odst. 3 stanoví, kdy se soudci neposkytuje plat, tj. stanoví, že se soudci neposkytuje plat po dobu, kdy dočasně nevykonává svoji funkci z důvodů, pro které se podle zákoníku práce zaměstnancům neposkytuje náhrada mzdy. S odkazem uvedeným v tomto ustanovení na § 127 a § 128 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce (nyní § 191 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce) se má za to, že soudci nenáleží plat po dobu, kdy je v dočasné pracovní neschopnosti, po dobu karantény, po dobu mateřské či rodičovské dovolené, po dobu ošetřování dítěte mladšího 10 let nebo jiného člena domácnosti podle § 115 občanského zákoníku v případech podle § 25 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců nebo § 39 zákona o nemocenském pojištění a po dobu péče o dítě mladší než 10 let z důvodů stanovených v § 25 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců nebo v § 39 zákona o nemocenském pojištění nebo z důvodu, kdy se fyzická osoba, která o dítě jinak pečuje, podrobila vyšetření nebo ošetření ve zdravotnickém zařízení, které nebylo možno zabezpečit mimo pracovní dobu zaměstnance, a proto nemůže o dítě pečovat. Z provedeného dokazování je zřejmé, že u žalobce v březnu 2013 žádná taková okolnost nenastala, a proto mu náležel plat v plné výši, jež byla stanovena v souladu se zákonem o platu platovým opatřením předsedkyně soudu, tj. ve výši 84.900,- Kč. Stejná situace je u víceúčelové paušální náhrady. I v jejím případě zákon o platu stanoví, od kdy do kdy soudci náleží (§ 35 odst. 1 zákona o platu) a zároveň tento zákon výslovně stanoví, že se tyto náhrady krátí v případě, že soudce dočasně nevykonává svoji funkci (§ 35 odst. 3 zákona o platu). Pojem „dočasně nevykonává svou funkci“ není nikde definován, ovšem Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 2868/2012 ze dne 4.4.2013 vyložil, že soudce nevykonává dočasně svoji funkci jen tehdy, brání-li mu překážky ve výkonu práv a povinností v jeho pracovním vztahu a současně nemůže-li vykonávat ani další činnosti, které jsou součástí funkce soudce. Je tedy zřejmé, že ani v tomto případě nebyl zákonný důvod ke snížení víceúčelové náhrady a žalobci za měsíc březen 2013 náleží víceúčelová paušální náhrada v plné výši, tj. ve výši 3.500,- Kč. S ohledem na shora uvedené soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Úrok z prodlení z dlužné částky byl žalobci přiznán ve smyslu § 517 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění, přičemž výše úroků z prodlení je dána nařízením vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 33/2010 Sb., a to ode dne následujícího po výplatním termínu stanoveném žalovanou, tj. ode dne 11.4.2013 do zaplacení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), kdy procesně úspěšný žalobce má vůči procesně neúspěšné žalované právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Z tohoto důvodu soud určil, že žalobci náleží náhrada nákladů řízení sestávající z odměny advokáta za tři úkony právní služby ve výši 3.000,- (3 x 1.000,- Kč podle § 7 bod 3, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), písm. d), písm. g) advokátního tarifu za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a účast na soudním jednání), paušální náhrady hotových výdajů advokáta za tři úkony právní služby ve výši 900,- Kč (3 x 300,- Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), z cestovného ve výši 3.868,80 Kč (paušální náhrada za cestu ze sídla advokáta k soudu a zpět v délce 614 km osobním automobilem zn. ■■■■■ ve výši 2.210,40 Kč při náhradě 1 km/3,60 Kč podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb., náhrada za spotřebované pohonné hmoty ve výši 1.658,40 Kč (průměrná spotřeba 7,4 l/100 km x 614 km x 36,50 Kč/1l nafty motorové podle § 4 písm. c) vyhlášky č. 472/2012 Sb.), z částky 1.631,40 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21%, jež je advokát povinen ve smyslu § 137 odst. 3 o. s. ř. odvést, a z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč, celkem tedy částka 10.400,20 Kč. Soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, ačkoliv žalovanou nevyzval ve smyslu § 142a odst. 1 o. s. ř. k plnění nejmeně sedm dní před podáním žaloby, neboť má za to, že jsou tu důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 142a odst. 2 o. s. ř. za situace, kdy z chování žalované bylo naprosto zřejmé, že jakákoliv výzva k plnění by byla naprosto nadbytečná, když žalovaná byla přesvědčena, že při úpravě platu žalobce za měsíc březen 2013 postupuje v souladu se zákonem.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **není odvolání přípustné**, neboť jím bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím částku 10.000,- Kč (§ 202 odst. 2 o. s. ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o. s. ř.).

V České Lípě, dne 16. října 2013

Mgr. Eva Červenková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Votavová